

РЕШЕНИЕ

№ 1175

гр. София, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8708** по описа за **2022** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „Конвой-Уорлд“ АД, против Решение от 21.07.2022г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 133-ти състав, постановено по нахд № 3342/2020г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на въззивния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Претендира се съдът да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да бъде отменено наказателното постановление, алтернативно да се намали размерът на наложеното наказание.

Ответникът по касационната жалба – директор дирекция "Инспекция по труда"-Софийска област, оспорва касационната жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила решението на районния съд. Претендират се разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218

АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63в от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

С Наказателно постановление № 23-002525/13.02.2020г., издадено от директор Дирекция "ИТ"-Софийска област, на дружеството е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2000лв. на основание чл.79, ал.4, вр.чл.75а, ал.2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност.

С обжалваното в настоящето производство съдебно решение, СРС е потвърдил наказателното постановление. За да постанови своя съдебен кат, въззивният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства и въз основа на тях е обосновал правен извод за законосъобразност и правилност на оспореното наказателно постановление.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 от АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 21-ви състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

Решението е правилно.

Въззивният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право. Правилно са изяснени фактите по делото, които се споделят и от касационната инстанция.

Съгласно чл. 75а, ал. 2 от ЗТМТМ, на работодател, за който чужденец предоставя работна сила или е приел законно пребиваващи чужденци - граждани на трети държави, без съответното разрешение или регистрация в Агенцията по заетостта, се налага имуществена санкция в размер от 2 000 лв. до 20 000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание.

Според чл. 24и ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда по смисъла на ЗТМТМ и които притежават виза по чл. 15 ал. 1 /за дългосрочно пребиваване/ или разрешение за пребиваване на друго основание в съответствие с Регламент № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни. Според чл. 15, ал. 1 ЗТМТМ, единното разрешение за пребиваване и работа се издава от Министерството на вътрешните работи съгласно чл. 24и от Закона за чужденците в Република България и съдържа предоставеното от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта решение по чл. 7, ал. 3. Както правилно е посочил и СРС в решението си, виза за дългосрочно пребиваване и решението, издадено от Агенцията по заетостта, с което се разрешава достъп до пазара на труда, са предпоставки, за да бъде издадено единно разрешение за пребиваване и работа.

Видно от събраните в производството пред СРС доказателства, към датата на постъпване на работа на Джурабаев – 30.09.2019 г. за него е имало издадено само

разрешение да достъп до пазара на труда за срок от 12 месеца, считано от датата на издаване на Единно разрешение за пребиваване и работа. Както в хода на извършената от контролните органи проверка, така и в хода на съдебното производство не е представено Единно разрешение за пребиваване и работа за Джурабаев, поради което посоченото в НП нарушение е безспорно установено.

Съгласно чл. 75а, ал. 2 от ЗТМТМ, за този вид нарушения на юридическите лица се налага „имуществена санкция“ в размер от 2 000 лв. до 20 000 лв. В случая, определената санкция е в законоустановения минимум, поради което същата не може да бъде намалена.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че въззивното решение е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2, предл.1 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80лв

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, V касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 21.07.2022г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 133-ти състав, постановено по нахд № 3342/2020г.

ОСЪЖДА „Конвой-Уорлд“ АД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор С. А., да заплати на ДИТ-Софийска област сумата от 80.00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.